

► Biblioteca deschisă ◄

Christian KRACHT (n. 1966), prozator elvețian de limbă germană, face parte din categoria scriitorilor-dandy, maeștri ai rafinementului și ai dezabuzării, din familia unor J.-K. Huysmans și Pierre Drieu la Rochelle. Fiu al lui Christian Kracht-senior – fost director al Grupului Editorial Axel Springer –, a lucrat ca jurnalist pentru *Frankfurter Allgemeine Zeitung* și a fost corespondent în India pentru *Der Spiegel*, o vreme a locuit la Bangkok și Katmandu, pentru ca apoi să se stabilească la Buenos Aires și, în cele din urmă, în Kenya. Călător profesionist, Kracht a escaladat în 2006 muntele Kilimanjaro; este autor al mai multor povestiri și reportaje de călătorie. Un fals roman de călătorie e și **1979**, publicat în 2001, după *Faserland* (debutul său culminant din 1995, care l-a proiectat direct în rândul reprezentanților de frunte ai curentului *Popliteratur*) și înainte de *Ich werde hier sein im Sonnenschein und im Schatten* (2008) și *Imperium* (2012).

Andrei ANASTASESCU (n. 1981) face studii de germanistică, neerlandeză și traducere a textului literar la Facultatea de Limbi și Literaturi Străine a Universității din București. A fost redactor de carte la Editura Humanitas și asistent la Centrul de Carte Germană din București. Colaborează cu traduceri din germană și neerlandeză la site-ul <http://www.presseurop.eu/ro>. Traduceri din germană: Ulrich Plenzdorf, *Noile suferințe ale tânărului W.*, Humanitas, 2006; Jenny Erpenbeck, *Pădurea Klarei*, Humanitas, 2010; Walter Benjamin, *Copilărie berlineză la 1900*, Humanitas, 2010; și *Vise*, Art, 2012. Traduceri din neerlandeză: P. F. Thomése, *Copilul-umbră*, Humanitas, 2008; Arthur Japin, *În ochii Luciei*, Humanitas Fiction, 2008; Karel Glastra van Loon, *Fructul pasiunii*, Humanitas Fiction, 2010.

CHRISTIAN KRACHT

1979

Roman

Traducere din germană de Andrei ANASTASESCU

CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 24 05 87, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
www.cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBookstore și pe www.cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 022 24 10 00.

E-mail: librariadinhol@cartier.md

Librăria 9, str. Pușkin, nr. 9, Chișinău. Tel.: 022 22 37 83.

E-mail: libraria9@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712, București, România

Tel./fax: (021) 210.80.51

E-mail: romania@cartier.md

www.cartier.md

Taxele poștale sunt suportate de editură. Plata se face ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Biblioteca deschisă* este coordonată de Vasile Ernu

Editor: Gheorghe Erizanu

Lectori: Em. Galaicu-Păun, Valentin Guțu

Coperta colecției: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoredactare: Mircea Cojocaru

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Bons Offices

Christian Kracht

1979

Ediția I, august 2013

First published in the German language as „1979” by Christian Kracht

© 2001, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG, Cologne/Germany

© 2013, copyright of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI.

traduki^T

Această carte a apărut cu sprijinul oferit de TRADUKI, o rețea pentru promovarea literaturii din care fac parte: Ministerul Federal al Afacerilor Europene și Internaționale din Republica Austria, Ministerul Afacerilor Externe din Republica Federală Germania, fundația culturală Pro Helvetia din Elveția, KulturKontakt Austria, Institutul Goethe, Agenția Slovenă de Carte JAK, Ministerul Culturii din Republica Croația, Resortul pentru Cultură al guvernului principatului Liechtenstein, Fundația Culturală Liechtenstein și Fundația S. Fischer.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Kracht, Christian.

1979/Christian Kracht; trad.: Andrei Anastasescu; cop.: Vitalie Coroban. – Cartier, 2013

(Tipogr. „Bons Offices”). – 136 p. – (Colecția „Biblioteca deschisă”).

ISBN 978-9975-79-823-5.

821.112.2(494)-31

K 81

*Pentru
Olaf Dante Marx*

Cu excepția unor persoane publice amintite ocazional,
toate personajele și întâmplările descrise în acest roman
sunt inventate.

Orice asemănare cu persoane în viață sau cu evenimente reale
este pur întâmplătoare.

*Far, far beneath in the abysmal sea
His ancient, dreamless, uninvaded sleep
The kraken sleepeth.*

Alfred Lord Tennyson

Everything's gone green.

New Order

Partea întâi

Iran, începutul lui 1979

În drum spre Teheran, în timp ce mă uitam pe geamul mașinii, mi s-a făcut puțin rău și m-am agățat de genunchiul lui Christopher. Bășicile sparte îi udaseră pantalonii. Treceam pe lângă șiruri nesfârșite de mesteceni. Am adormit.

Mai târziu, ne-am oprit să ne răcorim. Eu am băut un pahar de ceai, Christopher o limonadă. S-a înnoptat foarte repede.

Am trecut de câteva baraje militare – în septembrie intrase în vigoare legea marțială, ceea ce oricum n-avea importanță în țările astea, după părerea lui Christopher. Ni s-a făcut semn să trecem, la un moment dat am văzut un braț înfășurat într-un bandaj alb și o lanternă aprinsă, îndreptată spre fețele noastre, apoi ne-am continuat drumul.

Era praf în aer, din când în când mirosea a porumb. N-aveam la noi decât două casete; mai întâi am ascultat Blondie, pe urmă Devo, apoi iarăși Blondie. Erau casetele lui Christopher.

Am intrat în Teheran seara devreme și ne-am dus la hotel să ne schimbăm. Era un hotel mai degrabă simplu. Christopher spusese că nu trebuia decât să dormim acolo, prin urmare, nu merita să ne cazăm la un hotel scump. Avea dreptate, evident.

Camera noastră se afla la etajul cinci, pe jos era o mocheta gri care se ondula hidos din loc în loc. Pereții erau acoperiți cu un tapet gălbui, deasupra micului birou cineva atârnase o

imagine a Teheranului – dar într-un unghi atât de pieziș față de masă, încât rama părea să nu respecte proporțiile.

Christopher s-a așezat pe marginea patului și, prost dispus, a început să-și lege pulpele cu tifoane subțiri. Puțin mai înainte, chelnerul etajului adusese, pe o tavă albă de plastic, o pomadă calmantă, alături de un coșuleț cu fructe care arăta cam suspect. Îi dădusem câțiva dolari, apoi închisesem ușa în urma lui.

A trecut o oră. Mi-am curățat un măr, apoi am răsfoit o vreme Coranul de pe noptieră, în traducerea englezească a lui Mohammed Marmaduke Pickthall.

Cumpărasem Coranul cu câteva săptămâni înainte, într-o librărie britanică din Istanbul, și, ca să fiu sincer, mi-era foarte greu să mă concentrez asupra textului. Parcurgeam unele sure de trei ori, fără să le citesc cu adevărat. Am pus cartea la loc, apoi am aprins neonul mare, atârnat deasupra comodei, și m-am dus la șifonier.

În timp ce-mi alegeam o cămașă, Christopher a fumat o țigară. Făcuse duș, apoi își înfășurase un prosop în jurul taliei, iar acum stătea întins pe pat, cu o mână vârată sub ceafă, și privea fix tavanul, așteptând să se usuce. De la Qazvin nu mai schimbaserăm o vorbă.

Voise să vadă fortăreața Alamut, care era în apropiere, iar eu îl însoțisem, deși nu prea mă interesau vestigiile astea. Eram designer de interior, amenajam locuințe. Christopher îmi făcuse rost de câteva contracte, uneori era vorba de o casă întreagă, deseori nu. Arhitectura era prea complicată pentru mine, chiar și amenajarea îmi puneă destule probleme.

În privința asta Christopher îmi repeta mereu că nu sunt o lumină și avea dreptate probabil. Se auzeau zgomote de as-

pirator pe culoar. Ne încăpățânam să tăcem. Treptat, tăcerea asta a devenit stupidă.

— Nu e musai să vii la petrecere, dacă n-ai chef.

— Ba da, vin, a spus el, continuând să urmărească fumul care se ridica spre tavan.

După gustul meu arăta cam ridicol, cum stătea așa, cu picioarele bandajate, încălțat în pantofi maro-deschis, fără șosete; pantalonii lui reiați bej erau încă întinși pe geamantan, lângă pat. Bășicile de pe picioare începuseră să-i curgă din nou prin bandaje.

Pantofii maro-deschis erau marca Berluti, Christopher îmi spusese cândva că erau cei mai buni pantofi din lume, că exista chiar un club al posesorilor de Berluti, care se întâlneau în apropiere de piața Vendôme ca să-și lustruiască pantofii cu șampanie Krug.

Am închis aerul condiționat, dar el s-a ridicat și, târându-se până la fereastră, l-a pornit din nou.

— Aerul condiționat e o expresie a civilizației, a spus. În afară de asta, e groaznic de cald. Nu pot să mă lipsesc de el.

— Da, știu. Te rog să rămâi aici, în cameră.

— Nu, în niciun caz.

— Măcar pentru că am nevoie de un drink, a spus el strivindu-și țigara în scrumieră, și tot o să vin. Nu există o singură băutură O. K. în țara asta.

— Să te-ajut să-ți tragi pantalonii?

— Nu, mersi.

S-a ridicat în capul oaselor, și-a dat la o parte părul de pe frunte, a luat pantalonii pe care-i pusese pe geamantan și s-a strecurat în ei cu precauție, fără să-și scoată pantofii. Fața i

s-a schimonosit, de parcă ar fi avut dureri mari. Pantalonii erau însă foarte largi în partea de jos, picioarele i-au intrat în ei fără probleme, erau pantaloni evazați în toată regula.

Eu mi-am strâmtat pantalonii în partea de jos cu ace de siguranță, nu mai suportam pantalonii evazați. Christopher a declarat că arătau oribil cu ace – cu atât mai rău.

Nu se mai bărbierise de mai bine de o săptămână. În ciuda arsurilor solare de pe frunte, parcă se îngălbenise la față. Pomeții și mărul lui Adam îi ieșeau mai mult ca oricând în relief.

— Nu vrei să rămâi aici? Mă întorc într-o oră, tu poți să te odihnești puțin până vin eu.

— Nu, nu.

Și-a dus brațul la frunte ca să vadă dacă avea febră și cât de mare era febra. Arăta foarte *charming* în postura asta. Avea un păr foarte frumos, care-i ajungea până în locul unde maxilarul i se întâlnea cu gâtul.

— O să fie O. K. la gazda asta. E incredibil de amuzant tipul, chiar dacă uneori cere chestii derutante. Mă rog, derutante pentru unul ca tine, a spus el. În plus, o să fie acolo și marea Googoosh.

Googoosh era o cântăreață persană de șlagăre, Christopher o iubea mai presus de orice, avea toate discurile ei; mie mi se părea că vocea ei sună ca a unei Daliah Lavi mai bune.

— O să vezi că o să fie O. K., a repetat el.

Apoi și-a ales o cămașă Pierre Cardin bleu – adusese cu el douăsprezece, toate identice – și și-a legat în jurul taliei mult prea subțiri o curea de piele lată, tocită.

Mi-am pus o pereche de sandale, am mers la baie și, după ce m-am spălat pe față, mi-am controlat înfățișarea în oglin-

dă, apoi mi-am corectat cu o forfecuță de unghii vârfurile prea lungi ale mustății. Nu-mi plăcea să-mi intre mustața în gură. Unul sau doi peri îmi ieșeau din nara dreaptă și i-am tăiat în același fel.

Apoi mi-am luat batista de mătase cu imprimeuri paisley, am împăturit-o și mi-am băgat-o în buzunarul de la pantaloni, împreună cu tabachera de бага. Nu fumam mult, numai când beam, când mă enervam sau după ce terminam de mâncat. Prin fereastra de la baie se auzeau zgomotele nopții: o sirenă a poliției, o mașină care demara.

— Gata, hai să mergem. Ai totul la tine?

— Da, bineînțeles, a spus el, cheia de la cameră, banii, pașaportul. Eu am mereu totul la mine.

Mi-a aruncat o privire disprețuitoare și a strâmbat din colțul gurii, până când pe obrazul drept i-a apărut celebra gropiță.

— Chiar trebuie să porți sandalele astea? Arată penibil.

— Să porți sandale, *dear*, e ca și cum i-ai trage burgheziei un picior în față.

— Curvă ce ești, a făcut Christopher.

Am încuiat ușa de la cameră și am străbătut culoarul hotelului. Christopher șchiopăta. Două cameriste care stăteau de vorbă, sprijinite pe un cărucior cu prosoape, au tăcut când am ajuns în dreptul lor. Erau acoperite cu voaluri din cap până-n picioare, nu li se vedeau decât fețele cam bucălate. S-au întors cu spatele și au lăsat ochii în pământ.

— Hiene împuțite, a spus Christopher în timp ce treceam pe lângă ele.

— Încetează!

— Dar ăsta-i adevărul.